

[Carsten Raft.]

kun gælder for en del af landdistrikterne, så forskellen er altså alligevel ikke så forfærdelig stor.

Det er min bestemte opfattelse, at man her ændrer noget, som er blevet betragtet som naturligt, at man lægger temmelig store byrder på erhvervsliv og befolkning i et ganske specielt område, og jeg synes, det er naturligt, at de folketingsmedlemmer, der arbejder med disse ting, og som repræsenterer dette område, gør opmærksom på, at sådan skal det ikke fortsætte. Det skal ikke være sådan, at bestemte dele af befolkningen skal bære de byrder, som er nødvendige, for at staten kan få de indtægter, den skal have.

I hvert fald må jeg for mit vedkommende — og altså også for det ærede medlem hr. Poul Sørensens vedkommende — sige, at vi agter at stemme imod ændringsforslag nr. 2. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft er, ligesom det ærede medlem hr. Poul Sørensen, på vej ud i landet til et møde, og han har bedt mig om at meddele, at han indtager det samme standpunkt.

N. Chr. Christensen: Da det lovforslag, der i dag er til anden behandling, er undergået en, om jeg så må sige, fuldkommen forvandling i udvalget, bliver jeg nødt til at gøre nogle bemærkninger.

Jeg går ud fra, at den højtærede minister for offentlige arbejder måske ikke er særlig glad for det, der er sket, hvorimod den højtærede finansminister jo kan være tilfreds, eftersom han, når dette lovforslag bliver vedtaget, får de penge, han har anmodet om: godt og vel 10 mill. kr.

Det oprindelige lovforslag var præget af to iøjnefaldende skavanker. For det første gik det ud på, at vægtgrænsen for breve skulle sænkes fra 50 g til 20 g. Det kan synes en lille ting, og den højtærede minister og hans partifæller i udvalget kan undskylde sig med, at sådan er grænsen i de andre nordiske lande. Når et flertal i udvalget ikke desto mindre er gået imod, er det ud fra den betragtning, at det vil genere erhvervslivet. De fleste breves vægt ligger omkring de 20 g, som man ønskede grundvægten nedsat til, og det, der ville kunne vindes økonomisk ved at foretage denne ændring, var efter vor opfattelse for lidt

i forhold til det administrative besvær, det ville medføre både for postvæsenet og for erhvervslivet. Måske finder vi engang en anden og bedre grænse på nordisk basis, ved at de andre nordiske lande hæver deres vægtgrænse noget — og så kan vi måske mødes. Foreløbig er bestemmelsen forsvundet; det eneste, der er blevet tilbage, er et stiltfærdigt suk i betænkningen.

Den anden skønhedsfejl var unægtelig af større omfang. Det var den voldsomme forhøjelse af avisportoens og portoens for ugeblade — på visse områder en forhøjelse på helt op til 90 pct. Det forekom os — og det gav jeg udtryk for, da lovforslaget var til første behandling — at det var for groft at forhøje postvæsenets indtægter på aviser og ugeblade fra de 16,4 mill. kr., som indtægten nu udgør, til 26,4 mill. kr. Det siger sig selv, at en sådan forhøjelse ikke kunne stå sig, når sagen kom til behandling i et udvalg. Det, der blev tilbage til postvæsenet på dette område, da forslaget var kværnet igennem i udvalget, blev godt 2 mill. kr., og det svarer så nogenlunde til den forhøjelse, der har fundet sted i andre nordiske lande. Den forhøjelse, som oprindeligt var foreslået, var i hvert fald efter min opfattelse simpelt hen uanstændig, og jeg underer mig over, at den højtærede minister for offentlige arbejder kunne gå på den vildmand.

Den højtærede finansminister kan ikke sige, at han har haft en vrangvillig opposition; selv om postvæsenet — der bør have en kompliment for sin økonomiske administration gennem årene — ikke, som så mange andre statsforretninger, er en underskudsforretning, har oppositionen ved sit arbejde givet finansministeren de penge, han har ønsket som et led i sin såkaldte spareplan for at skaffe midler bl. a. til dækning af folkepensionen. Det har også vi andre følt os forpligtet over for, og derfor kommer de 10 mill. kr. alligevel på bordet, omend på en anden måde. Det sker ved, at der indføres en ensartet landsporto for breve og nogle andre indtægtsgivende ændringer, der står i forhold til lokalportoens bortfald for breve.

Et enkelt medlem af udvalget har, som det allerede er oplyst, ikke kunnet tiltræde dette, og der er også folk udefra, navnlig fra de store byområder, der har protesteret.